

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΣΚΥΛΟΣ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τότε ἔρχεται καὶ μὲ ἐπισκέπτεται ἕνας γείτονας ἐκεῖνος μὲ τὸν ὅποιον ἐσυνήθιζα νὰ παίζω χαρτιά.

"Ἐφαγε τὸ μεσημέρι μαζί μου, ὅ,τι ὑπῆρξε, μοῦ ἀφῆκε ἔτσι διὰ τὴν ἐπίσκεψιν καὶ πενήντα ρούβλια καὶ ἔπειτα ἐτοιμάσθη διὰ νὰ φύγῃ γιατί εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ. Τότε τοῦ λέγω: «Μεῖνε ἀπόψε τὴν νύκτα ἐδῶ, Βασίλι Βασιλίγεβιτς, Αὔριον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ μπορεῖς νὰ τὰ κερδίσης ὅλα ὀπίσω. Ὁ φίλος μου σκέπτεται λιγάκι καὶ ἔπειτα ἀποφασίζει νὰ μείνῃ.

Διατάσσω καὶ τοῦ ἐτοιμάζουσι τὸ κρεββάτι του εἰς τὸ δωμάτιόν μου... Κατακλινόμεθα, καπνίζομεν καὶ κουβεντιάζομεν ὀλίγον ἀκόμη, ἀστειεύομεθα.....

Βλέπω: ὁ Βασίλι Βασιλίγεβιτς σβύνει τὸ φῶς καὶ μοῦ γυρίζει τὴν πλάτην του αὐτὸ σημαίνει: Καλὴ νύκτα! Περιμένω λιγάκι καὶ ἔπειτα σβύνω καὶ ἐγὼ τὸ κερί μου. "Ἐ! λοιπὸν γιὰ σκεφθῆτε:

Ἄν ἐπρόλαβε ὁ νοῦς μου νὰ πάῃ εἰς τὸ τι ἔμελλε νὰ συμβῇ καὶ νάσου τὸ ἀγαπητὸν δημιουργήμα ἀρχίζει πάλιν νὰ κάμνῃ θόρυβον. Ἄν ἀρκεῖται εἰς τὸν συνήθη θόρυβον, ἀλλὰ βγαίνει κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, τρέχει εἰς τὸ δωμάτιον, κτυπᾷ μὲ τὰ πόδιά του τὸ πάτωμα, τινάσει τὰ αὐτιά του καὶ προσκρούει τέλος εἰς τὴν καρέκλα ποῦ εἶνε

δίπλα εἰς τὸ κρεββάτι τοῦ Βασίλι Βασιλίγεβιτς.

— Πορφύρη Καπιτόνοβιτς, μοῦ λέγει αὐτὸς καὶ μάλιστα μὲ φωνὴν τελείως ἀδιάφορον, δὲν ἐγνώριζα ὅτι διατηρεῖς καὶ σκύλον. Τί εἶδους εἶναι;

— Ἄν ἔχω κανένα σκύλον, τοῦ λέγω ἐγὼ, καὶ οὔτε εἶχα ποτέ μου.

— Τί δὲν ἔχεις σκύλον; Καὶ τότε τί εἶναι αὐτό;

— Τί εἶναι αὐτό; "Ἄναψε τὸ κερί σου καὶ θὰ ἴδῃς τί εἶναι.

— Ἄν εἶναι σκύλος;

— "Οχι.

"Ὁ Βασίλι Βασιλίγεβιτς γυρίζει ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι του.

— Θὰ ἀστειεύεσαι ἀσφαλῶς φίλε μου;

— "Οχι, δὲν ἀστειεύομαι καθόλου.

Τότε ἀκούω νὰ τρίβεται ἕνα σπέρτο ἐπάνω εἰς τὸ κουτί. Τὸ ζῶον ἀκούεται ἀκόμη. Τέλος ἀνάβει τὸ φῶς καὶ.....Κανένα ἴχνος πλέον!

"Ὁ Βασίλι Βασιλίγεβιτς μὲ κοιτάζει—καὶ ἐγὼ τὸν κοιτάζω.

— Τί εἶδους ἀστεῖο εἶναι αὐτό; μὲ ἐρωτᾷ.

— Εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἀστεῖα, τοῦ λέγω, ποῦ ἂν εἶχες ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸν Σωκράτη καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸν Φρειδερίκον τὸν μεγάλον καὶ αὐτοὶ δὲν θὰ ἤξευραν νὰ σοῦ ἐξηγήσουν.

— Καὶ τοῦ τὰ διηγοῦμαι ὅλα μὲ ὄλας των

τάς λεπτομερείας.

Πώς, ἀντινιάσεται ὁ φίλος μου, σάν νά εἶχε τρυπηθῆ με βελόνες! Δέν μπορεί νά μπάρσῃ τὰ πόδια του εἰς τὰ παπούτσια του.

— Νά ζεύξουν! φωνάζει, Νά ζεύξουν! Προ σπαθῶ νά τόν καθισυχάσω, δέν θέλει ὅμως νά ἀκούσῃ τίποτε. Θρηγεῖ καί στενάζει.

— Οὔτε λεπτόν δέν μένω πλέον ἐδῶ! Κατόπιν ὄλων αὐτῶν εἶσαι ἕνας ἀναθεματισμένος! Νά ζεύξουν! Τέλος κατώρθωσα νά τόν πείσω. Μόνον ὑπεχρεώθην νά μεταφέρω τὸ κρεβάτι του εἰς ἄλλο δωμάτιον καί νά ἀνάψω φῶτα εἰς ὅλας τὰς γωνίας. Τὴν ἐπομένῃν πρωΐαν εἰς τὸ τσάϊ ἦτο πτωσδήποτε ἡσυχώτερος, ἤρχισε μάλιστα νά μου δίδῃ καί συμβουλὰς.

— Πρέπει, Πορφύρι Καπιτόνοβιτς, διὰ μερικὰς ἡμέρας νά ἐγκαταλείψῃς τὸ σπῆτι: ἴσως ἀπαλλαγῆς ἀπὸ αὐτὴν τὴν Διαβολοεμφάνισιν».

— Πρέπει ὅμως νά σᾶς ὁμολογήσω κύριοί μου, ὅτι ὁ γείτονάς μου αὐτὸς δέν εἶχε τὸ σν νηθεισμένο μυαλό! Μεταξὺ τῶν ἄλλων κατώρθωσε νά παραπεισῇ καί τὴν πενθεράν του.

Τὴν ὑπεχρέωσε νά ὑπογράψῃ μίαν συναλλαγματοικίην, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ποῦ ἡ ἰδίᾳ νά μὴ καταλάβῃ τίποτε.

Ἐπειτα ἔγινε μαλακὴ σάν βούτυρον, τοῦ ἔδωκε μάλιστα πληρεξουσιοδότησιν διὰ τὴν διοικήσιν ὀλοκλήρου τῆς περιουσίας της. Τί ἄλλο μποροῦσε νά ἐπιθυμῆσῃ ἀκόμη; Καί δέν εἶναι εὐκόλον βέβαια νά μπάρσωμεν κατ' αὐτὸν τρόπον μίαν πενθεράν! Δέν εἶναι ἔτσι κύριοί μου;

Μὲ ἀφήκεν ὅμως ὄχι καί πολὺ εὐχαριστημένος: Τοῦ εἶχα πάρει πάλιν ἑκατὸν ῥούβλια εἰς τὸ παιγνίδι. Μὲ καθύβρισε καί μάλιστα μὲ ὀνόμασε ἀνάσθητον καί ἀχάριστον. Ἄλλὰ εἰς τί ἔπταται.

Ἐ! αὐτὰ ὁ καθεὶς τὰ καταλαμβάνει, τὴν συμβουλὴν του ὅμως τὴν ἔλαβον ὅπ' ὄψει. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν μετέβην εἰς τὴν πόλιν καί ἐνοικίασα ἕνα δωμάτιον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐνὸς γνωστοῦ μου παλαιοῦ αἰρετικοῦ. Αὐτὸς ἦτο ἕνας ἀρκετὰ σεβασμῶς γέροντας.

Μόνον δέν ἠδύνατο νά ἀνεχθῆ τὴν ὀσμὴν τοῦ καπνοῦ καί εἶχε τρομερὰν ἀποστροφὴν διὰ τοὺς σκύλους. Πιστεύω, ὅτι θὰ προτι-

μοῦσε νά κόψῃ μόνος του τὸν ἑαυτὸν του σὲ σαράντα καμμάτια παρὰ νά ἀφήσῃ σκύλο νά περάσῃ τὸ κατώφλι τῆς πόρτας του! Ἐσυνήθιζε νά λέγῃ:

— «Ἐδῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου κατένευσεν νά κατοικήσῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἡ Βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν. Πῶς θὰ ἦτο ἂν ἕνας ἀκάθαρτος σκύλος «ἐσήκωνε τὴ μούρη του» εἰς τὸν ἴδιον αὐτὸν τοῖχον!» Ὅα μού εἰπῆτε αὐτὰ εἶναι λόγια ἀνθρώπου ἀμορφότου!

Ἄλλωστε εἶμαι τῆς γνώμης, ὅτι ὁ καθεὶνας πρέπει νά ἀρκῆται εἰς τὴν σοφίαν ποῦ τοῦ ἐδόθη!

— Καθὼς βλέπω εἶσθε ἕνας μεγάλος φιλόσοφος, τὸν διέκοψε πάλιν ὁ Ἄντὸν Στεπάνοβιτς μὲ τὸ ἴδιον εἰρωνικὸν γέλιο.

Ἄντὸν Πορφύρι Καπιτόνοβιτς αὐτὴν τὴν φερόν ἐξάρωσε τὰ φρέδια του.

— Τί εἶδους φιλόσοφος εἶμαι, εἶναι ἀκόμη ἄγνωστον ἀντιέπεν στρίβων νευρικὰ τὸ μουστικάκι του. Ἄλλὰ σὲ σᾶς ἀσφαλῶς θὰ ἐδίδασκα πολλά!»

Ἄλλοι μας ἐκοιτάζαμεν τὸν Ἄντὸν Στεπάνοβιτς. Ὁ καθεὶς μας ἐπερίμενε μίαν ὑπερήφανον ἀπάντησιν ἢ τοῦλάχιστον ἕνα βλέμμα αὐστηρόν.... Ὅμως ὁ κύριος κρατικὸς σύμβουλος μετέβαλε τὸ εἰρωνικὸν του μειδίαμα εἰς ἀδιάφορον, ἐχασμοῦρίσθη ἐκτύπησε λιγὰς τὸ πόδι του—καί αὐτὸ ἦτο ὄλο!

— Εἰς αὐτοῦ τοῦ γέροντα ἐνοικίασα ἕνα δωμάτιον, ἐσυνέχισε ὁ Πορφύρι Καπιτόνοβιτς. Μοῦ ἔδωκε σάν γνωστός ποῦ ἤμουν ἕνα σχεδὸν ἕλεινον δωμάτιον. Ὁ ἴδιος ἐκατοικοῦσε παραπλεύρως ὀπίσω ἀπὸ ἕνα λεπτόν τοῖχον.

Αἱ ὀλίγα αὐταὶ ἡμέραι ποῦ ἔμεινα ἐκεῖ ἦσαν δι' ἐμὲ ἀληθὲς μαρτύριον.

Τὸ δωμάτιον ἦτο μικρὸν, ἡ ζέστη ἀφόρητος, ἡ ἀτμόσφαιρα ἀποπνικτικὴ, τὰ ἐντομα ἀπελεισιτικά!

Ἄπὸ ἀνία ἔπαι μίαν ποσότητα τσάϊ—σωστή ἀθλιότης! Τέλος ἔπρσα εἰς τὸ κρεβάτι μου.

Περὶ ὕπνου δέν ἦτο δυνατὸν νά γίνῃ λόγος γαυτὶ ὁ οἰκοδεσπότης ὀπίσω ἀπὸ τὸν τοῖχον δέν ἐννοοῦσε ν παύσῃ νά ἀναστενάξῃ νά θρηγῆ καί νά διαβάξῃ προσευχὰς. Τέλος ἠσύχασε.

Ἀκούω: ρουχουνίζει, ἀλλὰ πολὺ σιγὰ τὸ κερί εἶχε ἤδη λειώσει, ἀλλὰ ἐμπρός εἰς

τὰ εἰκονίσματα ποῦ ἦσαν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἔκαι ἀκόμη ἓνα καντηλι..... δηλαδὴ ἓνα ἐμπόδιον! Σηκώνομαι σιγὰ ἐπάνω, πηγαίνω εἰς τὴν γωνίαν ποῦ ἦσαν τὰ εἰκονίσματα καὶ σβένω τὸ φῶς. Δὲν συμβαίνει τίποτε. "Α! λέγω εἰς τὸν ἑαυτόν μου, εἰς τοὺς ξένους δὲν δαγκώνει..... Μόλις ὅμως πέφτω στὸ κρεβάτι μου ἢ γνωστὴ ἱστορία ἀρχίζει πάλιν! Ξύνεται τρώγεται, τινάσσει τὰ αὐτιά του..... Μὲ μίαν λέξιν ὅπως πρὶν! Καλά. Κάθονται καὶ περιμένω τὴ θά συμβῆ.

Τότε ἀκούω τὰ ξυπνᾶ ὁ γέροντας.

—Κύριε!, μοῦ λέγει, Κύριε!

—Τὶ λοιπόν;

—"Ἐσβυσες τὸ καντηλι;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησίν μου ἀρχίζει διὰ μιᾶς νὰ ὑβρίζει: Τὶ εἶναι αὐτό; Τὶ εἶναι αὐτό; "Ἐνας σκύλος; "Ἐνας σκύλος! "Ἐ σὺ κατηραμένε.

—Σταμάτα γέροντα τὶς βρυσιὲς τοῦ λέγω, ἔλα καλλίτερα ἀπὸ δῶ. Ἐδῶ συμβαίνουν παράξενα πράγματα.

Ὁ γέρος φωνάζει ἀκόμη λιγάκι καὶ ἐπειτα ἔρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν μου μὲ ἓνα πολὺ λεπτὸν κερὶ εἰς τὸ χέρι. Μοῦ κάμνει πολὺ παράξενη ἐντύπωσιν! Εἶναι τελείως ἀναμαλιάρης, ἔχει μαλλιὰ ἀκόμη καὶ εἰς τὰ αὐτιά του, τὰ μάτια του δεικνύουν κακίαν, τὰ γένηα του φθάνουν ἕως τὴν μέσην του καὶ εἶναι κάτασπρα. Μόλις ἐμπήκε εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἐπῆγε ἀμέσως εἰς τὰ εἰκονίσματα ἐσταυροκοπήθη τρεῖς φορὰς κατὰ τὸν τρόπον τῶν παλαιῶν πιστῶν μὲ δύο δάκτυλα, ἤναψε πάλιν τὸ καντηλι, ἐσταυροκοπήθη ἄλλιν, ἐστράφη ἐπειτα πρὸς ἐμὲ καὶ μοῦ εἶπε: «ἐξηγήσου!»

Ἀμέσως κάθημαι καὶ τοῦ τὰ διηγούμαι ὅλα χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκρύψω τίποτε.

Ὁ γέρος μὲ ἀκούει προσεκτικὰ, δὲν μὲ διακόπτει μὲ καμίαν λέξιν, κινεῖ μόνον συνε-

χῶς τὸ κεφάλι του.

"Ἐπειτα κάθηται κοντὰ μου εἰς τὸ κρεβάτι καὶ σιωπᾶ πάντοτε, ξύνει τὸ στῆθος του, τὴν πλάτην του καὶ σιωπᾶ.

—Λοιπὸν, Φεντοῦλ Ἰβάνοβιτς τοῦ λέγω, τί φρονεῖς; Εἶναι ἔργον Διαβόλου ἢ τί ἄλλο;

Ὁ γέροντας μὲ παρατηρεῖ καὶ λέγει Τὶ λέγεις αὐτοῦ; τὸ ἔργον διαβόλου; "Ἄν ἦτο ἀκόμη σπῆτι σου καλά, ἀλλὰ ἐδῶ! Σκέψου μόνον πόση ἀριότης εἶναι ἐδῶ μέσα! Πῶς μποροῦσε νὰ εἰσχωρήσῃ ἐδῶ μέσα ἡ οὐρὰ τοῦ διαβόλου;

—'Ἄλλ' ἂν δὲν εἶναι τέτοιο πρᾶγμα, τότε τί εἶναι;

Ὁ γέρος, σιωπᾶ πάλιν ἐπ' ὀλίγον ξύνεται πάλιν καὶ λέγει πλέον μὲ ὑπόκωφον φωνήν: «Πήγαγε εἰς τὴν πόλιν Μπγέλεβ. Ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα γνωστὸν ἄνθρωπον κανεῖς ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ σὲ βοηθήσῃ. Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κατοικεῖ εἰς τὴν πόλιν Μπγέλεβ: Εἶναι ἓνας ἀπὸ ἡμᾶς, "Ἄν θελήσῃ νὰ σὲ βοηθήσῃ, θὰ ἔχεις τύχην. ἂν δὲν θελήσῃ ὅμως, τότε ὅλα θὰ μείνουν ὅπως εἶναι.

—Καὶ πῶς θὰ εὔρω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; τὸν ἐρωτᾶ,

—Αὐτὸ δύναμαι νὰ σοῦ τὸ εἶπω, ἀλλὰ πῶς ἠμπορεῖς νὰ δμιλήσῃς περὶ διαβολικοῦ ἔργου;

Δὲν πρόκειται παρὰ ἢ περὶ μιᾶς ἐμφανίσεως ἢ περὶ ἐνὸς σημείου. Αὐτὸ νὰ τὸ καταλάβῃς φυσικὰ δὲν μπορεῖς γιατί ὡς αὐτοῦ δὲν φθάνει τὸ μυαλὸ σου.

Πέσε τώρα νὰ κοιμηθῆς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐγὼ θὰ θυμιατίσω λιγάκι καὶ αἴθριαν μιλάμε πάλιν. Ἡ πρῶν ἡ ὥρα ἔχει τὸν χρόνον εἰς τὸ στόμα,

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προεχές]

IBAN TOYPTKENIEΦ

